

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **FRANCO DE POISD'EAU & CIE akciová společnost**, IČO 26432226, sídlem Trojská 629/116, Praha, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2021, č. j. 1 A 127/2017 - 49,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2021, č. j. 1 A 127/2017 - 49, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl její žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2017, č. j. 520/2017-160-SPR/3.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelčino odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 12. 2016, č. j. MHMP 2250648/2016/Zou, kterým byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a byla jí uložena pokuta ve výši 1500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[3] Správního deliktu se stěžovatelka dopustila tím, že porušila § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatelka motorového vozidla nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci dne 13. 3. 2016 kolem 15:44 hod byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto

zákonem, neboť řidič jejího vozidla, jehož totožnost není známa, překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 14 km/h, když v místě, kde byla nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h, jel rychlostí 84 km/h. Tato rychlost byla řidiči naměřena v Praze v tunelu Strahov ve směru k tunelu Mrázovka.

II. Řízení před městským soudem

[4] Stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobou u městského soudu. Vznese několik námitek, které se týkaly především vad výroku správního orgánu I. stupně a nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí z důvodu, že se nezabývaly existencí omezení nejvyšší dovolené rychlosti, součinností obecní policie s Policií ČR či zveřejnění údaje o provádění automatizovaného měření rychlosti. Městský soud žalobu neshledal důvodnou, a v záhlaví citovaným rozhodnutím ji proto podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[5] Ze spisu i správních rozhodnutí podle městského soudu jasně vyplývalo, že bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem (dále jen „automat“) bez vlivu obsluhy. V průběhu správního řízení nevznikly ani pochybnosti o tom, že v místě, kde k přestupkovému jednání došlo, byla nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h, o čemž měly správní orgány povědomí ze své úřední činnosti, a nepochybily tedy, pokud se v rozhodnutích podrobně nezabývaly místní úpravou rychlostních limitů. Místo, kde bylo překročený nejvyšší dovolené rychlosti zjištěno, bylo ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostatečně specifikováno, když v něm bylo uvedeno, že k přestupkovému jednání došlo v tunelu Strahov (směr k tunelu Mrázovka). Jedná se sice o relativně dlouhý úsek komunikace, ale je zaručeno, že nedojde k záměně vytýkaného jednání s jiným. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně sice neobsahoval odkaz na konkrétní ustanovení upravující přestupek, kterého se měl řidič vozidla dopustit, nicméně bylo zřejmé, že protiprávní jednání spočívalo v nerespektování nejvyšší dovolené rychlosti. Ze spisu též vyplývá, že měření provedla obecní policie (prostřednictvím automatu) v součinnosti s Policií České republiky, neboť je v něm založen seznam míst určených Policií České republiky pro měření rychlosti Městskou policií hl. m. Prahy.

III. Kasační stížnost

[6] Stěžovatelka proti rozsudku městského soudu podala kasační stížností, v níž navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] V první řadě podle stěžovatelky městský soud pochybil, když aproboval rozhodnutí správních orgánů, která se vůbec nezabývala otázkou, zda byla rychlost změřena automatem. Rozhodnutí neobsahují ani informaci o tom, jaký typ rychloměru byl použit; přitom je na správních orgánech, aby přezkoumatelně odůvodnily, proč měly použít rychloměr za automat. Pokud tak správní orgány neučinily, postupovaly v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[8] Podle stěžovatelky dále nebyla ve správním řízení prokázána ani existence rychlostního limitu ve výši 70 km/h. Nepřípadný je odkaz městského soudu na znalost z úřední činnosti, neboť správní orgány neuvedly žádnou konkrétní úřední činnost, z níž by jim byl rychlostní limit znám. Bylo na správních orgánech, aby značení upravující

pokračování

dopravní činnost prokázaly. Ostatně ani místo, kde měl být přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti spáchán, není dostatečně specifikováno, na jeho základě nelze určit, zda je úprava rychlostního limitu jednotná po celé délce úseku, kde byla rychlost stěžovatelčina vozidla změřena – v tomto ohledu stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2019, č. j. 2 As 194/2018 - 64.

[9] Správní rozhodnutí jsou dle stěžovatelky nepřezkoumatelná též z toho důvodu, že se vůbec nezabývala otázkou součinnosti obecní policie s Policií ČR, jak při měření vyžaduje § 79a zákona o silničním provozu. Městský soud v tomto ohledu odkazuje na souhlasné stanovisko Policie České republiky, které však v rozhodnutí není vůbec zmíněno, je pouze založeno ve spise. Stěžovatelka navíc tvrdí, že toto stanovisko nebylo součástí spisu v době vedení správního řízení, neboť žádné správní rozhodnutí takový podklad nezmiňuje a ze sběrného archu spisu se pojetí takové listiny do spisu nepodává. Městský soud tedy z této listiny nemohl vyjít, neboť nebyla součástí spisu, a měl ji provést k důkazu. Hodnocení městského soudu je navíc nepřezkoumatelné, neboť pouze konstatoval, že jeden z úseků uvedených ve stanovisku odpovídal místu, kde k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo.

[10] Městský soud se podle stěžovatelky vůbec nezabýval otázkou, zda bylo měření ze strany obecní policie zveřejněno v souladu s § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“). Rovněž z tohoto důvodu je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný.

[11] Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaké protiprávní jednání řidiče je stěžovatelce přičítáno k tíži. Výrok, který neobsahuje právní kvalifikaci vytýkaného jednání, není zákonným výrokem. Závěrem stěžovatelka obsáhle brojila proti zveřejnění osobních údajů svých a svého zástupce.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu předkládá k posouzení několik dílčích námitek včetně nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Otázkou nepřezkoumatelnosti soudních a správních rozhodnutí se ve své judikatuře již mnohokrát zabýval. Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jsou-li rozhodné důvody opřeny o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS) nebo pokud je zcela

opomenuta některá z námitek účastníka řízení – zpravidla žalobce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, č. 116/2004 Sb. NSS). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost je však třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem – jedná se o jednu z nejzávažnějších vad rozhodnutí, kterou lze konstatovat pouze v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, resp. proč považoval námitky žalobce za nedůvodné.

[16] V nyní posuzované věci stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v rámci několika dílčích věcných námitek, přičemž však zároveň polemizuje se závěry městského soudu, čímž jen dokládá přezkoumatelnost vypořádání jednotlivých žalobních bodů městským soudem. Městský soud přiměřeně reagoval na veškeré žalobní body s jedinou výjimkou: nijak se nevyjádřil k námitce stěžovatelky, že měření automaty zajišťované obecní policií nebylo vhodným způsobem zveřejněno v souladu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Vypořádání této námity z rozsudku nevyplývá ani implicitně. Ačkoliv městský soud nemusí výslovně reagovat na každou jednotlivou námitku, jeho úkolem je vypořádat podstatu žalobní argumentace. V nyní projednávané věci tedy bylo povinností městského soudu vyjádřit se mj. k tvrzení, že napadené rozhodnutí je nezákonné proto, že informace o instalaci stálého automatu pořizujícího zvukové, obrazové nebo jiné záznamy nebyla vhodným způsobem uveřejněna. To platí i za situace, kdy by městský soud takovou námitku považoval z hlediska posouzení delikttní odpovědnosti za *per se* irelevantní; v takovém případě měl takový názor explicitně vyslovit (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2022, č. j. 3 As 453/2019 - 43, bod [23]). Vzhledem k tomu, že tak městský soud neučinil, zatížil rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[17] Ačkoliv Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je napadený rozsudek z výše uvedených důvodů nepřezkoumatelný, nebrání tato vada posouzení dalších kasačních námitek. Jak totiž vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS, důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být dán i toliko ve vztahu k některým z nich. Ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky soud přezkoumá vždy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci.

[18] Podle stěžovatelky městský soud pochybil, když aproboval postup správních orgánů, které se vůbec nezabývaly otázkou, zda byla rychlost měřena automatem. Jednou z podmínek odpovědnosti provozovatele vozidla za spáchaný přestupek je právě zjištění protiprávního jednání automatem (§ 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu].

[19] Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem nemá pochyb o tom, že byla rychlost stěžovatelčina vozidla změřena automatem. Tento závěr sice není v rozhodnutí

pokračování

správních orgánů výslovně odůvodněn, nicméně tato skutečnost vyplývá ze spisu (zejména z ověřovacího listu, na němž je mj. uveden typ rychloměru: UnicamVELOCITY3 od výrobce CAMEA). Zdejší soud se neztotožňuje s názorem stěžovatelky, že by se měly správní orgány v rozhodnutích této otázky z vlastní iniciativy věnovat. V posuzované věci byla stěžovatelka v řízení před správními orgány zcela pasivní a veškerou svou argumentaci představila poprvé v žalobě, což sice nemá vliv na projednatelnost žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, č. 1742/2009 Sb. NSS), nicméně využije-li „obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného domyslel všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, č. 3014/2014 Sb. NSS). Otázku, zda byl rychloměr automatickým, lze zařadit mezi ty, s nimiž se správní orgány musí výslovně vypořádat pouze k námitce, jinak soud vychází pouze z podkladů založených ve spise nebo z vlastního dokazování (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2019, č. j. 8 As 270/2017 - 76).

[20] Výše uvedené je v souladu s judikaturou, na níž odkazuje v kasační stížnosti stěžovatelka. Ta zmiňuje především rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 8 As 197/2018 - 39, kterým byla zamítnuta kasační stížnost správního orgánu proti rozsudku, jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí právě kvůli tomu, že nebylo zřejmé, zda proběhlo měření automatickým. Stěžovatelka však přehlíží zcela zásadní okolnost – Nejvyšší správní soud kasační stížnost v citované věci zamítl, neboť ani ze spisu nebylo zřejmé, že byl rychloměrem automatickým. Tak tomu ovšem v nyní posuzované věci není, neboť tuto skutečnost ze spisu lze seznat, jak již bylo uvedeno výše. Lze tedy uzavřít, že městský soud v tomto ohledu nepochybil, neboť správní orgány nebyly povinny se danou otázkou výslovně zabývat ve svých rozhodnutích a spis je v tomto ohledu dostatečným podkladem.

[21] Stěžovatelka dále namítala, že nebyl prokázán rychlostní limit 70 km/h. Stejně jako u předešlé námitky zdejší soud konstatuje, že není úkolem správních orgánů předvídat všechny myslitelné námitky, které stěžovatelka může vznést v žalobě, a nelze jim tedy vyčítat, že nepopisovaly, jak se dozvěděly o platném rychlostním limitu. Dle názoru Nejvyššího správního soudu ze správního spisu existence rychlostního limitu 70 km/h vyplývá, a to především ze záznamu z rychloměru, který může být jedním z podstatných zdrojů rozhodných informací (k tomu srov. např. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 453/2019 - 43). Zdejší soud ve shodě s městským soudem nemá pochyb o existenci uvedeného rychlostního limitu v místě měření. Pokud stěžovatelka hodlala teprve v řízení před správními soudy zvrátit závěr o existenci rychlostního limitu, bylo již na ní, aby tvrdila a doložila, že v místě měření rychlostní limit 70 km/h stanoven nebyl, resp. aby tento závěr alespoň relevantním způsobem zpochybnila. Tak však v posuzované věci neučinila.

[22] S poslední vypořádanou námitkou souvisí i námitka vad výroku. Podle stěžovatelky je totiž výrok vadný, neboť nedostatečně vymezuje místo, kde došlo k přestupkovému jednání – není totiž zřejmé, zda platil stejný rychlostní limit po celé délce měřeného úseku. Správní orgán I. stupně jako místo, kde byla nejvyšší dovolená rychlost překročena, uvedl Prahu 5, tunel Strahov (směr k tunelu Mrázovka). Jak již Nejvyšší správní soud uvedl, neshledává důvody pochybovat o místní úpravě rychlostního limitu,

příčemž stěžovatelka nenavrhlala žádné důkazy, pouze tvrdila, že se rychlostní limit v tunelu Strahov na různých místech liší. Přílehlavý není ani její odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2019, č. j. 2 As 194/2018 - 64, v němž zdejší soud vyčetl správním orgánům, že nebylo ze spisu zřejmé, jaké rychlostní omezení platilo v měrném úseku. V citovaném případě nezjistil Nejvyšší správní soud žádné indicie, které by poukazovaly na omezení nejvyšší dovolené rychlosti na výši tvrzenou správními orgány. Rovněž se na rozdíl od posuzovaného případu jednalo o několik křižovatek, a bylo tak z povahy věci zpochybněno, že omezení nejvyšší dovolené rychlosti platilo po celé délce měrného úseku – vzhledem k tomu, že na křižovatce končí předchozí omezení nejvyšší povolené rychlosti (srov. § 3 odst. 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích), bylo zcela zásadní, kde přesně se dopravní značení nacházelo, a pochybnosti o správnosti rozmístění dopravních značek tak byly namístě. Navíc v citované věci nebylo možno na základě určení místa spáchání přestupku ani vyloučit záměnu s jiným skutkem přestupce. O takovou situaci se však v posuzovaném případě nejedná, neboť se měrný úsek nachází v tunelu.

[23] Co se týče určení místa, kde došlo k přestupkovému jednání, je výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně bezvadný. Dostatečně přesně vymezuje místo tak, aby nebylo možno jej zaměnit s jiným skutkem, což je primárním účelem jeho přesného vymezení. Stěžovatelce ani nebyla znemožněna procesní obrana, neboť mohla ve správním řízení alespoň svým tvrzením zpochybnit, že byla úprava rychlostního limitu jednotná, popř. mohla v řízení před správními soudy tvrdit a dokazovat, že tomu tak nebylo. V řízení před správními orgány však neuvedla vůbec nic a v soudním řízení se omezila pouze na spekulace a ničím nepodložená tvrzení.

[24] Stěžovatelka dále tvrdí, že je výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezákonný také proto, že neobsahuje odkaz na ustanovení upravující porušenou právní normu. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3636/2018 Sb. NSS, správní orgán musí „*ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.*“

[25] V nyní posuzované věci správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že byla při řízení stěžovatelčina vozidla překročena nejvyšší dovolená rychlost o 14 km/h, čímž stěžovatelka spáchala správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením § 10 odst. 3 téhož zákona, podle něhož „*[p]rovozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Byť tedy správní orgán I. stupně zmiňuje, že přestupkové jednání spočívalo v překročení rychlosti, příslušné ustanovení odpovídajícího přestupku (§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním

pokračování

provozu] již neuvádí; zmiňuje jej teprve v odůvodnění rozhodnutí. Otázkou je, zda toto dílčí pochybení mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

[26] Podle názoru Nejvyššího správního soudu by bylo zrušení rozhodnutí správních orgánů z důvodu uvedené vady výroku nežádoucím formalismem. Již z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je patrné, v čem spočívalo přestupkové jednání, za které stěžovatelka coby provozovatel vozidla zodpovídá, a nelze tedy tvrdit, že by z výrokové části nebylo možno seznat, jakým jednáním (resp. nezabráněním tomuto jednání) stěžovatelka své povinnosti porušila (k tomu *a contrario* viz výše citované usnesení č. j. 4 As 165/2016 - 46, bod [41]). Ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu je nadto citováno v odůvodnění rozhodnutí. Ani námitku vad výroku tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[27] Dále stěžovatelka namítala, že se správní orgány nezabývaly souladem s § 79a zákona o silničním provozu, podle něhož „za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií“. Podle stěžovatelky nepostačí, pokud součinnost mezi obecní policií a Policií České republiky vyplývá ze spisu, musí se jím přezkoumatelným způsobem zabývat správní orgány ve svých rozhodnutích. Městský soud navíc podle stěžovatelky vycházel ze souhlasného stanoviska Policie České republiky, které v době řízení před správními orgány nebylo ve spise, neboť bylo přidáno teprve po zahájení řízení o žalobě.

[28] Nejvyšší správní soud opakovaně upozorňuje, že správní orgán nemůže veškeré stěžovatelčiny námitky předvídat ve správním řízení. Z vlastní iniciativy odůvodňovat soulad postupu s § 79a zákona o silničním provozu správní orgány nemusí a chybí-li ve správním spisu podklad svědčící o tomto souladu, je na správních soudech, aby pochybnosti o skutkovém stavu odstranily (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 As 424/2019 - 29, body [17] a [18]). V nyní posuzované věci takto městský soud postupovat nemusel, neboť správní spis obsahoval stanovisko Policie České republiky č. j. KRPA-22940-1/ČJ-2015-0000DI, v němž je jasně projevována vůle určit místa k měření rychlosti strážníky Městské policie hl. m. Prahy, přičemž v příloze je na seznamu těchto míst „*Strahovský tunel směr tunel Mrázovka*“ uveden v bodě 82. Stěžovatelka má pravdu, že městský soud pouze odkázal na uvedené stanovisko, aniž by specifikoval konkrétní bod, v němž je konkrétní měřený úsek uveden, to však rozhodně neznámá, že by byl jeho rozsudek nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s názorem městského soudu, že soulad postupu správních orgánů s § 79a zákona o silničním provozu je ze správního spisu zřejmý.

[29] Ani stěžovatelčinu tvrzení, že stanovisko Policie České republiky nebylo v době správního řízení součástí spisu, a městský soud tedy měl toto stanovisko provést k důkazu, nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. V prvé řadě se pozastavuje nad tím, že v průběhu řízení před správními orgány do spisu nenahlížela ani se neúčastnila žádného jednání, a přesto tvrdí, že konkrétní dokument při správním řízení ve správním spise nebyl založen. Na tom nic nemění ani její argumentace, že rozhodnutí správních orgánů vyjmenovávají důkazy, z nichž vycházely, ale stanovisko Policie České republiky nezmiňují. Rekapitulace důkazů však obsahuje jen ty důkazy, o které se opírá odůvodnění rozhodnutí, správní

orgány naopak nevyjmenovávaly veškeré listiny založené ve spise či každé dílčí zjištění, ze kterého v písemném odůvodnění nedovozovaly žádné výslovné závěry.

[30] Ani absence stanoviska ve sběrném archu spisu nevypovídá o tom, že by mělo být stanovisko dodatečně přidáno do spisu po zahájení řízení o žalobě, jak tvrdí stěžovatelka. Sice z něj skutečně pohříchu nevyplývá, zda a kdy bylo stanovisko (společně s jinými podklady) zařazeno do spisu, Nejvyšší správní soud však ani tak nemá pochyb o tom, že správní spis nebyl po vydání rozhodnutí správních orgánů zpětně doplňován. V protokolu o seznámení s podklady pro rozhodnutí (kterého se stěžovatelka nezúčastnila) ze dne 29. 11. 2016, č. j. MHMP 2133437/2016/Zou, se jasně uvádí, že dosavadní spisová dokumentace čítá 43 listů, což odpovídá počtu listů spisu předcházejících tomuto protokolu, a to včetně stanoviska Policie České republiky č. j. KRPA-22940-1/ČJ-2015-0000DI. Úmyslná manipulace se spisem by v daném případě navíc zcela postrádala smyslu vzhledem k tomu, že absence podkladu o součinnosti obecní policie s Policií České republiky ve správním spisu není důvodem nezákonnosti rozhodnutí, neboť takový podklad může být doplněn i v případném řízení o žalobě při dokazování. Městský soud tedy nepochybil, pokud k výše uvedenému stanovisku Policie České republiky přihlížel jako k součásti spisu, aniž by prováděl dokazování. Sam žádné indicie o manipulaci se spisem neměl a stěžovatelka v tomto směru v žalobě nic neuváděla.

[31] K nesouhlasu stěžovatelky a jejího zástupce s vyvěšením jejich osobních údajů na internet Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka je právnickou osobou, která není subjektem údajů; údaje vztahující se k ní tak nejsou osobními údaji. A pokud jde o jejího zástupce jako fyzickou osobu, pak je třeba poznamenat, že k této otázce se zdejší soud již opakovaně vyjadřoval, např. přípisem předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7. Jak uvádí sama stěžovatelka, nejedná se o kasační námitku. Způsob, jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatelky, resp. jejího zástupce. Jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát uvedl, pokud „*se Mgr. Václav Voríšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, nebo obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, atp.). Za této situace není nutné danou skutečnost podrobněji rozebírat a zdejší soud odkazuje na výše uvedené písemnosti.

V. Závěr a náklady řízení

[32] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal v postupu městského soudu důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Napadený rozsudek městského soudu tedy s odkazem na § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[33] V dalším řízení je městský soud vázán výše vysloveným právním názorem zdejšího soudu, který lze shrnout takto: v žalobě je výslovně vznesena námitka nezveřejnění

pokračování

informace o měření podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, a je proto třeba se s ní přezkoumatelným způsobem vypořádat.

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 29. července 2022

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu